

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupeného JUDr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2007, č. j. OAM-10-38/LE-C06-L07-R2-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 3. 2008, č. j. 32 Az 50/2007 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Bohdaně Novákové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 7. 2007, č. j. OAM-10-38/LE-C06-L07-R2-2007. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by byl stěžovatel v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů. Soud přisvědčil žalovanému, že ve výpovědích stěžovatele jsou zásadní rozpory, a nevěřil proto tvrzení stěžovatele o jeho politických aktivitách a dále o účasti na generální stávce v červnu roku 2006 a ji provázející demonstraci studentů. Při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud nezjistil překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Dále se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen

„s. ř. s.“). Namítl, že se soud ztotožnil s chybným výkladem práva žalovaného a nerespektoval ustálenou judikaturu. Stěžovatel se proto domnívá, že podaná kasační stížnost splňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že mu měl být azyl udělen, neboť se zúčastnil mediálně známých a krvavě potlačených studentských demonstrací jako jeden z vůdců. Policie jej následně hledala a je velmi pravděpodobné, že by se stal v případě návratu do vlasti obětí pronásledování. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě nemá skutková podstata oporu ve spise. Má za to, že náležitě popsal násilně potlačené demonstrace, existují i zprávy o zabitých při této demonstraci. Nebylo tak spolehlivě vyvráceno jeho tvrzení o pronásledování kvůli účasti na zmíněných událostech. Žalovaný i soud si měly opatřit více informací o zemi původu, a zjistit, zda se např. část města Konakry nejmenuje Boké, a dále jakou ochranu poskytují osobě pronásledované kvůli účasti na demonstracích policie a soudy v Guinei. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byl vyneseno dne 3. 3. 2008, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě stěžovatel neuvedl žádný konkrétní důvod, proč by měla podaná kasační stížnost svým významem přesahovat jeho vlastní zájmy. Důvod přijatelnosti nelze dovést z pouze obecného tvrzení stěžovatele, že krajský soud chybně vyložil zákon a nerespektoval ustálenou judikaturu. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, publ. pod č. 903/2006 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu